

רע"פ 5070/17 - איאד אבו חמיד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5070/17

כבוד השופט ג' קרא
איאד אבו חמיד

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיב:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים בתיק עפ"ג 60975-12-16 שניתן
ביום 24.5.2017 על ידי כב' השופטים רפי כרמל, כרמי
מוסק ושירלי רנר

עו"ד מוחמד ח'לאילה

בשם המבקש:

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים ר' כרמל, כ' מוסק וש' רנר) בעפ"ג 60975-12-16 מיום 24.5.2017, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט י' מינטקביץ) בת"פ 39735-04-14 מיום 17.11.2016.

הליכים קודמים

2. המבקש הועמד לדין בבית משפט השלום בירושלים בגין עבירות של ניכוי מס תשומות בלי שיש לגביו מסמך כאמור בסעיף 38 במטרה להתחמק מתשלום מס, בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 117(ב)(5) יחד עם סעיף 117(ב)(3) עמוד 1

לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975. מעובדות כתב האישום עולה, כי בשנות המס 2009-2012, המבקש והחברה שאותה ניהל הוציאו חשבוניות מס על עבודות בתחום הבנייה וניכו בדו"חות התקופתיים תשומות על סמך חשבוניות מס של חברות שכלל לא ביצעו עיסקאות עבורם, וזאת במטרה להתחמק מתשלום מס ערך מוסף.

המבקש והחברה הורשעו לפי הודייתו של המבקש בכתב האישום, שתוקן במסגרת הסדר טיעון, כך שסכום המס הנובע מניכוי התשומות הועמד על סך של 2,527,066 ש"ח.

3. בהתאם להסדר הטיעון בין הצדדים, עתרה המשיבה לעונש של 27 חודשי מאסר ואילו המבקש, שהיה חופשי לטעון כראות עיניו, עתר לעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות ולחילופין לעונש מאסר בפועל לתקופה קצרה. בגזר דינו, קיבל בית משפט השלום את הסדר הטיעון, קבע מתחם עונשי שבין מאסר לשנה וחצי לבין ארבע שנות מאסר ובגדרו גזר על המבקש מאסר בפועל לתקופה של 27 חודשים; תקופות משתנות של מאסרים על תנאי בהתאם לעבירה שמדובר בה; וקנס בסך 200,000 ש"ח או 6 חודשי מאסר תמורתו.

4. המבקש ערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי וביקש להקל בעונשו, כך שעונש המאסר יקוצר וירוצה בעבודות שירות והקנס יופחת. טענות המבקש בערעור הופנו כלפי מתחם הענישה שנקבע, שהוא לשיטתו מופרז בחומרתו, וכן כלפי המשקל שניתן לנסיבותיו האישיות בתוך המתחם ולחילופין, טען כי יש לסטות לקולה ממתחם הענישה משיקולי שיקום. בית המשפט המחוזי התייחס לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של המבקש; להודאתו; לנסיבות ביצוע העבירות; לאי הסרת המחדל; ולקשייו בהפנמת חומרת מעשיו, כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן. בתוך כך נדחו לגופן טענתו של המבקש בדבר שיהיו ובקשתו לחרוג ממתחם הענישה משיקולי שיקום. לאור כל אלה, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש וקבע כי העונשים שהוטלו עליו אינם חורגים מרמת הענישה הראויה ואין מקום להתערב בהם.

הבקשה למתן רשות ערעור

5. בבקשה שלפני, עותר המבקש לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ולהפחתת עונשו, כך שעונש המאסר בפועל לא יעלה על שנת מאסר וסכום הקנס יופחת, ולחילופין כי יתאפשר לו לשלמו לשיעורין לאחר קיזוז פיקדון בסך 100,000 ש"ח, המצוי לטענתו בתיק בית המשפט. אף שהבקשה היא לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, נימוקי הבקשה מתייחסים לפסק דינו של בית המשפט השלום מבלי להצביע על שגגה או טעות שנפלה מלפני בית המשפט המחוזי.

לטענת המבקש בית משפט השלום טעה בקביעת מתחם הענישה ובקביעת העונש בגדרו. כמו כן טען המבקש כי יש לראות במעשיו משום "אירוע אחד" המתפרש על פני התקופה האמורה בכתב האישום ולגביו יש לקבוע מתחם ענישה וכן כי יש לסטות ממתחם הענישה משיקולי שיקום וליתן משקל ממשי לשיהיו ולהימשכות ההליכים בעניינו.

בנוסף, המבקש חוזר ועומד על נסיבותיו האישיות, הרפואיות והמשפחתיות; על העדר עבר פלילי; על הודייתו המהירה; ועל החיסכון בזמן שיפוטי בשל הודייתו המהירה.

בנוסף, ציין המבקש כי הסרת "חלק משמעותי" מן המחדל עומדת כעת על הפרק ויש בה כדי להצדיק המתקת עונשו.

דין והכרעה

6. כידוע, הלכה היא כי רשות לערעור נוסף תינתן רק כאשר הבקשה מעלה שאלה – משפטית או ציבורית – בעלת חשיבות כללית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה), פ"ד לו(3) 123 (1982)) או בהתקיים אי-צדק מהותי או חשש לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.13)). לא מצאתי כי הבקשה שלפני באה בגדרם של חריגים אלה.

7. לא מצאתי כי העונש סוטה מן הענישה המקובלת במקרים דומים (ראו רע"פ 5064/14 נתשה נד מדינת ישראל (22.7.2014) ורע"פ 1136/17 חברת פרופיל אבטחה ואחזקה בע"מ נ' מדינת ישראל (28.3.2017)). המבקש הפנה לעפ"ג (מחוזי – ת"א) 24375-12-12 זרזבסקי נ' מדינת ישראל (16.6.2013), שם הקל בית המשפט המחוזי בעונשו של המערער והעמידו על 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות תחת שנת המאסר שהוטלה עליו בבית משפט השלום, אולם למעט הדמיון בסכום המס שהושמט, אין בסיס להשוואה בין השניים: סעיפי עבירות היסוד שונים (הוצאת חשבונית מס מבלי לשלם במועד את המס הכלול לעומת ניכוי מס תשומות ללא מסמך במטרה להתחמק מתשלום מס בנסיבות מחמירות); עבירה אחת ויחידה לעומת פעילות נמשכת; היעדר נסיון להעלים את החשבונית לעומת ניכוי חשבוניות כוזבות; הסרה חלקית של המחדל (תשלום סכום של 900,000 ש"ח מסכום חבות המס) לעומת אי הסרת המחדל. הבדלים משמעותיים אלו, אינם מאפשרים לגזור גזירה שווה בשני המקרים. יוער, כי טענת המבקש לפיה יש להתייחס לכלל העבירות כ"אירוע אחד" ולקבוע מתחם ענישה אחד (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן "החוק")) אינה ברורה שכן, בגזר דינו קבע בית המשפט השלום מתחם ענישה אחד לכל העבירות, אף כי נלקחה בחשבון הישנות ביצוע העבירות ופרק הזמן המשמעותי לאורכו בוצעו. מכל מקום, כאשר התוצאה העונשית הסופית אינה מצדיקה התערבות, אין הצדקה לקבלת הערעור גם אם נפלה טעות בהבניית הענישה (ע"פ 8109/15 אביטן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (להלן "עניין אביטן") (9.6.2016)).

8. מתן רשות ערעור בעילה של החמרה בענישה תתקבל רק מקום בו העונש סוטה באופן ניכר ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות (רע"פ 8192/12 עכאשה נ' מדינת ישראל (20.11.2012)). קביעת עונשו של המבקש ברף העליון של הסדר הטיעון שהוסכם בין הצדדים מותירה את העונש בגדרי הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות ואינה מגלה עילה למתן רשות ערעור.

9. עתירת המבקש כי בית המשפט יחרוג לקולה ממתחם הענישה משיקולי שיקום נדחתה בבית המשפט המחוזי, מן הטעם כי המבקש לא הצביע על שיקולים המצדיקים זאת ובפני שירות המבחן אף הביע חוסר רצון להשתלב בהליך טיפולי. עיון בתסקיר מעלה כי לנוכח חוסר רצונו של המבקש בטיפול כמו גם הימנעותו מעיסוק בתכנים אישיים קשים, נמנע שירות המבחן ממתן המלצה טיפולית כלשהי. לפיכך, אין המבקש עומד בתנאי הקבוע בסעיף 40ד(א) לחוק לאחרונה ממתחם הענישה ההולם. בנסיבות אלה, בדין לא קיבל בית המשפט המחוזי את עתירת המבקש להקלה בעונשו תוך חריגה ממתחם הענישה משיקולי שיקום.

10. סוף דבר, הבקשה נדחית.

11. המבקש רשאי להגיש בקשה לעניין תשלום הקנס למרכז לגביית קנסות.

ניתנה היום, י' בתמוז התשע"ז (4.7.2017).

ש ו פ ט
